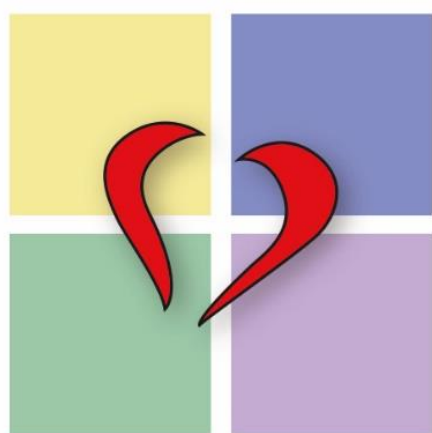

Pastoraal beleidsplan parochie heilige Augustinus

parochie
heilige augustinus

Pastoraal beleidsplan

parochie heilige Augustinus

De parochie H. Augustinus is op 1 maart 2015 opgericht. Zij is een fusie van vier voormalige parochies: Goddelijke Voorzienigheid (Vliedberg), H. Johannes Geboorte (Nieuwkuijk), H. Lambertus (Haarsteeg) en St. Jan Geboorte (Vlijmen).

Wie we willen zijn als "nieuwe parochie" wordt kernachtig weergegeven via het logo; een logo dat de verbeelding wil prikkelen en dat in die zin een open verhaal voorstaat maar tevens ook een logo dat enkele onmiskenbare contouren aangeeft waarbinnen het parochiegebeuren gestalte krijgt.

Zo staan de vier kleurige blokjes voor de vier genoemde gemeenschappen. Ieder heeft zijn eigen kleur maar samen vormen ze een kleurig palet. In de uitsparing tussen de blokjes herkennen we een kruis, hét symbool van het gezamenlijke geloof in Christus die ons bindt. Hij is de bron van eenheid.

Ook al zijn de vier kleuren wat terughoudend, het hart in het midden is rood, vurig. Het is open; we willen immers een open gemeenschap zijn waar iedereen welkom is. Vooral willen een hartelijke gemeenschap zijn. Hart hebben voor elkaar vanuit de inspiratie van Gods Woord. Was dat ook niet het leidmotief van Augustinus die overigens niet zonder reden met een hart wordt afgebeeld. In zijn 'confessiones' schrijft de kerkvader van de vierde eeuw: "Gij zult ons hart met Uw liefde als met pijlen doorschieten en Uw woorden zullen ons innerlijk doordringen."

Vanuit Gods Woord dat Augustinus heeft gegrepen en gevormd, probeerde hij gemeenschap te vormen en zo het evangelie handen en voeten te geven. Ook wij willen dat doen, anno 2019.

Dit pastoraal beleidsplan wil dan ook een aantal grondlijnen weergeven waar we als parochie voor staan. Uiteraard is dit een dynamisch verhaal dat voortdurend bijgesteld en aangepast zal moeten worden.

Hoe ziet het eruit?

In een eerste paragraaf zullen we enkele inleidende opmerkingen plaatsen bij "samen kerk-zijn in 2019" en daarbij in het kort de culturele achtergrond schetsen van waaruit dit vandaag en morgen gestalte krijgt. Precies deze culturele achtergrond zorgt er voor dat geloven en kerk vandaag alles behalve vanzelfsprekend zijn.

Tegen deze achtergrond zullen we ons in een tweede paragraaf afvragen wat we horen te doen als parochie in deze tijd. Nog meer dan het geloof te "moderniseren" gaat het erom ons af te vragen wat het betekent om in een moderne context te geloven. Het gaat immers niet om een loutere aanpassing van het geloof aan de moderne tijd; het gaat erom zowel het christelijke geloof als de huidige tijd "au sérieux" te nemen en vervolgens deze dynamisch op elkaar te betrekken.

Dit vraagt dat we werk maken van de kerntaken van het samen kerk-zijn. In de paragrafen 3 tot en met 5 zullen dan ook respectievelijk de drie dimensies van ons christen-zijn aan de orde komen: het leren, het vieren, het dienen; of anders gezegd: de catechese, de liturgie en de diaconie.

Daarbij willen we oog hebben voor coherentie en continuïteit waardoor een levendige parochiegemeenschap ontstaat. Dat dit vandaag geen vanzelfsprekendheid is, zal voor iedereen duidelijk zijn. De contouren die in deze paragrafen worden geschetst, hebben m.n. in de laatste jaren mee vorm gekregen en vragen dan ook wellicht om bijsturing. Anderzijds zijn ze hoe dan ook het vertrekpunt van waaruit we de pastoraal de dag van morgen tegemoet treden.

Tot slot willen we enkele nabeschouwingen/vragen formuleren.

Samengevat brengt ons dit tot onderstaand schema:

1. "Samen kerk-zijn" in 2019	p. 4
2. Onze taak als parochie	p. 7
3. Het geloof leren - catechese	p. 9
4. Het geloof vieren - liturgie	p. 13
5. Het geloof doen - diaconie	p. 17
6. Nabeschouwing: verdieping en verbinding	p. 21

Deze bladzijden die onderweg verdere stroomlijning zullen vragen en verder in perspectief gebracht moeten worden, zijn geschreven vanuit het beleidsplan dat bisschop de Korte heeft uitgezet in oktober 2016: "Samen bouwen in vertrouwen." Vanuit dat centrale beleidsplan is aan elke parochie gevraagd een aantal pastorale lijnen uit te tekenen. Op basis hiervan dient er jaarlijks een pastoraal actieplan opgesteld te worden waarin concrete activiteiten gepland worden. Als parochie H. Augustinus willen we dit doen in nauwe samenwerking met de protestantse gemeente Vlijmen.

1. "Samen kerk zijn" in 2019

Vooreerst lijkt het ons van belang te benadrukken dat pastoraat een gezamenlijke opdracht is van alle gedoopten. Het is niet alleen iets van "de pastoor en de diaken", het is niet voorbehouden aan het pastoraal team, ook al moet dit orgaan er leiding en sturing aan geven, alle mensen die gedoopt zijn en de naam van 'christen' dragen, worden door God zelf uitgenodigd om te bouwen aan de Christus-gemeenschap van vandaag en morgen; "met optimisme en hoop. Een hoop waar God zelf borg voor staat. Hij laat immers niet varen het werk van zijn handen".¹

Zoals Bisschop de Korte in zijn beleidsplan aangeeft, is de Kerk in onze contreien kwantitatief kwetsbaar geworden. Forse daling van kerkgang en sacramentenbediening, een slinkend aantal vrijwilligers en pastores, vergrijzing van betrokken parochianen en gestage afname van financiële middelen vormen de ingrediënten die het huidige kerkelijke landschap vorm geven.

Terecht geeft de bisschop aan dat achter deze kwantitatieve crisis een diepere kwalitatieve crisis schuilt: de crisis rond de Godsvraag².

Een Kerk heeft immers maar zin als ze zich verstaat als "volk van God"³, als gemeenschap die verwijst naar God. Echter: wie is God?

Culturele achtergrond: vervreemding van de bijbelse God

De God van de Bijbel waar de Kerk van getuigt, de God die in Christus ons nabij gekomen is, is vandaag verre van evident⁴. Steeds minder mensen in onze samenleving zijn ermee vertrouwd. Ook binnen de Kerk klinkt de Bijbelse geloofstraditie vreemd in de oren. Dit is geen kwestie van onwil; eerder gaat het om een soort onmacht. God lijkt wel een vreemdeling in eigen huis.

Om iets van die onmacht tegenover God te verstaan, moeten we onze moderne cultuur onder ogen nemen. Onze huidige moderne wereldbeschouwing vindt haar kern niet bij God. Ze vertrekt niet van Hem, steunt niet op Hem en richt zich niet op Hem. Integendeel, zij focust zich op het project van de mens; op vooruitgang die mogelijk wordt gemaakt door wetenschap, techniek, rationaliteit. Vrijheid en rede staan centraal in een moderne cultuur.

Tot de 16de eeuw werd er helemaal anders gedacht en geleefd. Alles wat een mens overkwam, werd verstaan vanuit God die de spil van alles was. Religie was het fundament van alles.

¹ cfr. "Samen bouwen in vertrouwen", beleidsplan voor het bisdom 's Hertogenbosch, oktober 2016, blz 1

² "Samen bouwen in vertrouwen", beleidsplan voor het bisdom 's Hertogenbosch, oktober 2016, blz 3-4

³ "Lumen Gentium", Dogmatische constitutie over de Kerk, in: Constituties en decreten van het Tweede Vaticaans Concilie, Leusden, 1986; m.n. hoofdstuk 2: "Het volk van God"

⁴ We zijn hier schatplichtig aan: "Met een naam en een gezicht". Dynamiek van het bijbelse geloof, Halewijn, 2017; blz 15-24

Vanaf de moderniteit (16de eeuw) raakte de wereld "onttoverd"⁵. Vandaag bestuderen we de wereld in alle nuchterheid en deze strik wetenschappelijke benadering heeft een enorme vooruitgang gebracht.

Heeft het religieuze vandaag dan afgedaan?

De kerken kunnen leeg lopen en mensen kunnen vervreemd zijn van de bijbelse God, toch merken we ook een zekere heropleving van religie. Het spirituele is zeker de laatste jaren geen taboe meer. Mensen zoeken naar zin en perspectief, een dak boven hun ziel.

Dit religieuze reveil is niet verwonderlijk, zeker we de laatste jaren ook de barsten van het moderniteitsproject hebben ervaren. Wetenschap, techniek, pure redelijkheid brachten niet de verhoopte "brave new world". De zelfgemaakte hemel op aarde is er niet gekomen. De naïeve idealen van de moderniteit hebben we achter ons gelaten. We noemen ons vandaag "postmodern".

In een postmoderne tijd zijn religie en spiritualiteit geen taboe. Integendeel, allerlei flarden van religieuze zingeving omgeven ons. Godsdienst lijkt terug van weg geweest. Echter, geloven we in de God van de Bijbel?

In Hem geloven is helemaal niet zo evident.

Een God van het verbond

De God van de Bijbel is geen spiegelbeeld van kosmische krachten en verschilt dan ook van deze wereld. Hij valt niet samen met de krachten van de natuur. Hij is de Andere die alleen gekend kan worden als Hij zichzelf kenbaar maakt, als Hij het woord neemt en iemand vindt die wil luisteren. In het Bijbelse geloof gaat de beweging van God uit. Hij maakt zich kenbaar, openbaart zich, maakt zich kwetsbaar, vraagt dat men op Hem vertrouwt en in Hem gelooft.

Israël heeft dit als eerste geleerd. Het heeft geluisterd⁶. Luisteren zoals Abraham die uit Ur in Chaldea werd geroepen. Luisteren zoals Mozes die het volk uit Egypte moest leiden. Luisteren zoals Jesaja die met het volk uit de ballingschap van Babylon werd bevrijd. Luisteren zoals Jezus die onuitsprekelijk dicht bij God, zijn Vader stond.

Waarom luisteren? Omdat het Gods grootste verlangen is dat Hij het leven met ons wil delen. Als Hij zich te kennen geeft, als Hij spreekt en zich openbaart, dat is dat met het oog op een relatie, op een verbond. In feite is dat ook zo bij mensen: ontmoeting en verbondenheid zijn van het grootste belang. Het leven krijgt maar zin als het wordt gedeeld.

God heeft het leven ten volle met ons gedeeld in Jezus Christus. In Hem is Hij ons zo nabij gekomen dat ons leven, onze pijn en onze dood voortaan door Hem gekend en gedeeld worden. In Jezus heeft God voorgoed een naam en een gezicht gekregen. Die naam en dat gezicht moet ons bijzonder dierbaar zijn.

⁵ Max Weber sprak over de moderniteit als een project van "Entzauberung der Welt".

⁶ Deuteronomium 6, 4: "Luister Israël. De Heer onze God is één. U zult de Heer uw God liefhebben met heel uw hart, met heel uw ziel en met al uw krachten."

Kerk anno 2019 heeft als opdracht Gods Naam zoals die gespeld is in Jezus zichtbaar, voelbaar, tastbaar te maken. Ze wil dat doen in verkondiging en liturgie, in catechese en diaconie.

Is dat niet de grootste uitdaging van onze Augustinusparochie?

2. Onze taak als parochie H. Augustinus

Onze parochie zal uiteindelijk moeten doen wat elke parochie geroepen is te doen. Ze dient werk moeten maken van haar 3 kerntaken: catechese, liturgie en diaconie.

- In de catechese zal ze mensen (kinderen, jongeren, volwassenen) op het spoor brengen van de God van de Bijbel zoals die met name in Jezus Christus tot ons is gekomen. Die God beter doen kennen is de opzet van de catechese.

- In de liturgie zal de verbondenheid met de bijbelse God gevierd worden...en wel zo dat de hoop gesterkt wordt.

- Vanuit de liturgie worden we gezonden, de wereld in om de bijbelse God, om Jezus Christus te herkennen en te dienen in de 'minsten der zijnen'. Door deze diaconale taak die m.n. uitgaat naar eenzamen, bejaarden, armen...is de Kerk aanwezig in de wereld.

Precies het samenspel van genoemde drie velden zorgt ervoor dat er werk gemaakt wordt van gemeenschapsopbouw. Uiteindelijk moet dat doel ons altijd voor ogen staan: opbouw van een vitale en levende geloofsgemeenschap.

Deze dingen zijn niet nieuw. Ze gelden voor elke parochie maar aangezien door de verschraving en de inkrimping het moeizamer wordt om deze drie dimensies overal in alle breedte te laten gebeuren, is het raadzaam om er naar te streven dat het geheel vanuit een bepaald 'centrum' wordt aangestuurd. Op die plaats zou het kerkelijke leven in alle dimensies ten volle aan bod moeten komen. Wat er nog kan gebeuren in de afzonderlijke locaties, moet gewoon ruimte krijgen en ondersteund worden.

In die zin hebben we ons de laatste jaren gefocust op een evenwicht tussen centraal/ decentraal. Het kan immers niet de bedoeling zijn het leven in de afzonderlijke gemeenschappen in kiem te smoren. Het leven moet te allen tijde behoed worden. Wel dient af en toe de richting aangegeven te worden. Het perspectief moet overeind blijven...en daarbij dient aan mensen helder gemaakt te worden dat de parochie in de toekomst niet langer samenvalt met het dorp.

Hier komen we wel bij iets nieuws. Wat nieuw is, is dus de context waarin we morgen en overmorgen parochie zullen zijn: voor het eerst sinds tijden worden we immers geroepen om christen te zijn in een samenleving die niet langer christelijk is. De bijna natuurlijke alliantie tussen christendom en samenleving is er niet meer. We leven niet langer in een christelijke samenleving; veeleer in een seculiere samenleving. Historisch en cultureel gezien blijft onze samenleving wel schatplichtig aan het christendom maar haar manier van denken en leven is duidelijk anders geworden. Dit betekent niet het einde van het christendom maar het einde van een bepaald sociologisch statuut van het christendom. De kunst zal erin bestaan niet enkel te focussen op wat verdwenen is en nog verdwijnt (helaas gebeurt dit veel te vaak: crisis-gevoel van vandaag, nostalgie, heimwee...) maar in de geest van Paus

Franciscus zullen we moeten onderscheiden waar het op aankomt en positief aanmoedigen wat kan kiemen en groeikracht krijgen.

Om het anders te verklanken: onze Augustinusparochie wordt uitgedaagd het christelijk geloof te vieren, te beleven en gestalte te geven in een gesecculariseerde cultuur. Secularisatie wordt vaak verstaan als het proces waarin de georganiseerde godsdienst haar invloed op de maatschappij verliest. Het gaat echter om meer: het is de verklaring en de uitbouw van de mens en zijn wereld vanuit zichzelf; vanuit hun eigen wetmatigheden, zonder nog beroep te doen op een transcendente instantie. De Kerk van vandaag en morgen zal met deze context rekening dienen te houden en op zoek moeten gaan naar een manier van spreken die temidden van een gesecculariseerde context ons menselijk denken en handelen bezielt en inspireert. Hierbij memoreren we aan Dietrich Bonhoeffer die zei dat elk christelijk spreken over God opnieuw geboren moet worden uit 'bidden en goed doen'.

Het zal dus nooit gaan om restauratie of om een pure 'revival'...Nee, de nieuwe parochie zal de bronnen van ons geloof weer dienen aan te boren, te vertalen en zo leren aanvoelen hoe het getuigenis van de Bijbelse God en m.n. het evangelie van Christus zich op een frisse manier kan inschrijven in deze tijd.

Veel meer dan de Kerk aanpassen aan de moderne tijd zal de uitdaging erin bestaan om te onderscheiden wat het betekent in deze moderne tijd Kerk te vormen. Uiteindelijk is dat dé uitdaging.

Graag enkele woorden van Paus Franciscus:

“De Kerk is het huis waarvan de deuren open staan; niet alleen opdat elkeen er onthaal zou vinden en er liefde en hoop kan inademen maar ook opdat wij naar buiten zouden gaan om die liefde en hoop uit te dragen. De H. Geest vuurt ons aan om onze omheining te verlaten en Hij leidt ons naar de periferieën van de mensheid. Dit alles wordt in de Kerk niet aan het toeval, aan improvisatie overgelaten. Het vraagt om een gezamenlijk pastoraal project dat het wezenlijke oproept en dat georiënteerd moet zijn op het wezenlijke: namelijk op Jezus Christus. Het baat niet zich in veel bijkomstige of overbodige zaken te verliezen. Het komt erop aan zich toe te spitsen op de ontmoeting met Christus, zijn barmhartigheid, het beminnen van de broers zoals Hij ons heeft liefgehad.

Een ontmoeting met Christus is ook aanbidding, een woord dat zelden gebruikt wordt: Christus aanbidden. Een project bezielt door de creativiteit en de fantasie van de H. Geest die ons dringt nieuwe wegen te gaan, met moed en zonder te verstarren.”⁷

⁷ Paus Franciscus tot de deelnemers aan de Raad voor de nieuwe evangelisatie, 14 oktober 2013

3. Het geloof leren – Catechese

In zijn beleidsplan geeft Mgr. de Korte weer dat hij zich zorgen maakt over "de sprakeloosheid van de gelovigen"⁸. Catechese en geloofscommunicatie verdienen volgens hem dan ook prioriteit. "Geloven moet niet alleen worden gevierd en gedaan maar ook verwoord en verantwoord. Het is daarom van groot belang om van onze parochies meer lerende gemeenschappen te maken"⁹. Het wil een manier zijn om de benoemde sprakeloosheid te doorbreken.

Een doorlopende lijn van catechese voor kinderen, jongeren, ouders en grootouders zou dan ook ideaal zijn om continuïteit binnen de geloofsgemeenschap te bestendigen. Helaas moeten we in kerkbrede zin onderkennen dat hier al jaren hiaten, zo niet breuken geconstateerd kunnen worden. Dit geldt evenzeer voor onze parochie. Catechese en geloofscommunicatie zijn dan ook van groot belang. Hieronder verstaan we de verheldering van wat ons geloof betekent door er wat meer over te horen en door er met elkaar over te praten. Naast de traditionele activiteiten (doop, communie, vormsel) horen hier ook activiteiten bij die in bredere zin te maken hebben met zingeving en spiritualiteit. Ook dit laatste terrein vraagt onze aandacht als parochie.

Doopcatechese

Wanneer ouders hun kind aanmelden om het door de doop te laten opnemen in de Kerk, worden ze o.a. ook uitgenodigd om deel te nemen aan de doopvoorbereiding. Deze gebeurt 1 keer per maand en wel centraal in Vlijmen. Tijdens deze bijeenkomst wordt stil gestaan bij de motivatie en de betekenis van het doopsel. Bijbelteksten die met doop en initiëring van het geloof van doen hebben, worden besproken. Aan de hand van het aloude kerkelijke adagium "lex orandi, lex credendi" (vrij vertaald: de wijze van bidden weerspiegelt de wijze van geloven) wordt de doopliturgie behandeld en wordt er stil gestaan bij de betekenis die de rituelen weerspiegelen.

In sommige gevallen wordt een vervolgspraak gepland met de pastoor/diaken om e.e.a. verder te bespreken. Na een jaar worden de ouders uitgenodigd om de doopschelp van hun kindje te komen halen. Dit gebeurt binnen een viering waarin de kinderen eveneens aanwezig zijn en gezegend worden.

Eerste Communie

Kinderen die in groep 4 van de basisschool zitten worden in de gelegenheid gesteld om hun Eerste heilige Communie te doen. Begin september worden alle vijf basisscholen van de onze parochie aangedaan om via een 'gastcollege' hen hiertoe te motiveren.

⁸ "Samen bouwen in vertrouwen", beleidsplan voor het bisdom 's Hertogenbosch, oktober 2016, blz 10

⁹ "Samen bouwen in vertrouwen", beleidsplan voor het bisdom 's Hertogenbosch, oktober 2016, blz 10

Eind september/ begin oktober start de voorbereiding. De kinderen volgen zeven bijeenkomsten, verspreid over de periode die loopt tot de datum van de Eerste Communie.

Voor de voorbereiding volgen we een fris en uitdagend Eerste communieproject dat bestaat uit zeven kinderbijeenkomsten. Daarnaast zijn er twee ouder-kind bijeenkomsten voorzien.

Het project is uitgegeven door 'Adveniat' die eigentijdse methodes uitbrengt voor doorlopende catechese met kinderen vanaf de kleuterleeftijd tot de jongvolwassenheid. Dit project werd in 2015 geschreven door catechete Liesbeth Stalmeier in opdracht van het bisdom Rotterdam maar wordt nu gebruikt in meerdere bisdommen in Nederland en Vlaanderen. Het wordt ook aanbevolen door het Officium Catecheticum in Nederland en door de Interdiocesane Commissie voor de Catechese in België.

De verhalen en werkvormen nemen de kinderen mee in de grote thema's van onze traditie:

1. De Naam: De kinderen leren God kennen als 'Ik zal er zijn'
2. Manna: Vertrouwen op God die er altijd voor ons is
3. Huis van God: Thuis zijn in het huis van Jezus' Vader
4. Heel: Geloven in genezing en vergeving
5. Vijf broden en twee vissen: Het wonder van luisteren en delen
6. Blijf dit doen: Hoe we in de eucharistie leren Jezus' opdracht na te volgen
7. Jezus is bij ons: Aan tafel zitten met de Emmausgangers/ Hoe het begon: de jonge kerk en nu wij.

Tijdens de bijeenkomsten wordt er constant verwezen naar de kindergezinsvieringen die inspelen op de thema's die tijdens de voorbereiding aan bod komen. Zo krijgt de inhoud van het geloof een biddend karakter en krijgen de kinderen en hun ouders een kans om de relatie met de levende Heer aan te gaan/te versterken.

Vormsel

Kinderen die in groep 8 van de basisschool zitten worden in de gelegenheid gesteld om hun heilig Vormsel te doen. Begin september worden alle vijf basisscholen van de onze parochie aangedaan om via een 'gastcollege' hen hiertoe te motiveren.

Eind september/ begin oktober start de voorbereiding. De kinderen volgen zeven bijeenkomsten, verspreid over de periode die loopt tot de datum van het Vormsel, eind juni.

Het project dat gebruikt wordt, is eveneens van 'Adveniat' en zoomt in op het gegeven dat jongeren te weten willen komen waar ze 'ja' op zeggen. Daarom is er in dit project ook volop aandacht voor de eigen gedachten van de vormelingen, hun interesse in verhalen, hun openheid voor grote vragen, hun behoefte om iets te betekenen voor de medemens.

Thema's die aan de hand van bijbelpassages expliciet aan de orde komen zijn: bij Jezus horen (roeping van de leerlingen), huis met een hart (over de eerste christengemeenschap in de Handelingen der apostelen), ken je kracht, geloof erin, "ja, ik wil"

Vormelingen doen ook mee aan de jaarlijkse "Power of Fire - dag" van het bisdom Den Bosch. Via een gelovige en tevens recreatieve aanpak waar honderden tieners aan deelnemen, is het de bedoeling om de vormelingen te laten ervaren dat zij niet alleen zijn maar dat velen met hen de keuze voor Jezus en zijn verhaal maken.

Ook binnen de setting van toegroeien naar het vormsel, wordt er verwezen naar de kindergezinsvieringen. Ook de Taizé-vieringen worden met verve aanbevolen. Zo krijgt de inhoud van het geloof een biddend karakter en krijgen de kinderen en hun ouders een kans om de relatie met de levende Heer aan te gaan/te versterken.

Beide genoemde methodes (Eerste Communie en Vormsel) worden als uitdagend ervaren en bieden mogelijkheden om thuis, in gezinsverband, de materie verder op te pakken; m.n. ook via een link voor beeld- en geluidsmateriaal. De combinatie van deze methodes biedt ook mogelijkheden voor de invulling van de (gezins) vieringen.

Film

In de loop van de voorbereiding op Eerste Communie en Vormsel wordt er ook een film gedraaid. Voor het communicanten is dat "The Miracle Maker" en voor de vormelingen "The Savior". Genoemde films handelen over de heilsbetekenis van de persoon van Jezus Christus.

In het verlengde hiervan is het een overweging waard om zo nu en dan met volwassenen een religieuze/levensbeschouwelijk film te bekijken om vervolgens daar met elkaar van gedachten over te wisselen.

Kinderbijbelclub

Tussen de Eerste Communie en het Vormsel krijgen de kinderen de gelegenheid om één keer per maand deel te nemen aan de kinderbijbelclub. Deze gaat door op woensdagmiddag. Zoals de naam aangeeft, worden hier m.n. verhalen uit de bijbel verteld en toegelicht. Het is de bedoeling om kinderen op die wijze vertrouwd te maken met de grote bijbelse figuren.

Een punt van zorg blijft het feit dat tussen eerste Heilige Communie en Vormsel weinig kinderen terugkomen. De kinderbijbelclub is weliswaar een poging om dit te doorbreken, maar de opkomst is miniem. Wij willen blijven proberen om via alle wegen die ons ter beschikking staan kinderen te benaderen, te motiveren, en uit te nodigen om mee te doen.

Achtergrond voor belangstellende ouders

Ofschoon niet verplicht, wordt aan de ouders van de communicanten en de vormelingen de mogelijkheid geboden om één keer per maand samen te komen. Vragen die kinderen aan de ouders stellen n.a.v. de voorbereiding op Eerste Communie en Vormsel worden dan gedeeld. Er wordt ook wat meer achtergrond gegeven bij de bijbelverhalen die in genoemde methodes worden behandeld. Op deze wijze wordt een simultaan maar ook op maat- en niveau gesneden ingroeien in onze geloofsschat gestimuleerd.

Vervolg na Vormsel

In het verleden is er meerdere malen gepoogd om vormelingen via laagdrempelige projecten die toch levensbeschouwelijk/gelovig gekleurd waren op duurzame wijze samen te brengen. Sommige van die initiatieven hielden een tijdje stand. Anderen kwamen niet van de grond vanwege gebrek aan belangstelling. Toch blijven we in deze materie verder denken en pogingen wagen (film, bezoek aan abdij, diaconale actie,...). In dit opzicht blijven we nauw contact onderhouden met "Jong Bisdom Den Bosch", de diocesane dienst voor tienerwerking. Wellicht dat contacten met de Parochie Wonderbare Moeder ons ook verder kunnen helpen. Aangezien het aantal belangstellenden vaak heel beperkt is, lijkt een interparochiële aanpak wellicht het overwegen waard.

Bijbelgroep voor volwassenen

Eén keer per maand is er tijdens het werkjaar (september-juni) een bijbelavond waarbij een bijbelperikoop samen wordt gelezen, becommentarieerd en waarbij aan de hand van enkele vragen een gezamenlijk gesprek gehouden wordt. Op die manier proberen we de Schrift te verweven met ons eigen leven. Tevens proberen we beter zicht te krijgen op de God die zich heeft geopenbaard in het verhaal van het volk Israël en in het leven en de persoon van Jezus Christus.

Thema-avonden

Elk jaar proberen we via een thema-avond een gelovig onderwerp aan te snijden. In het verleden is er ooit zo'n avond georganiseerd rond de persoon en het werk van Augustinus, rouwverwerking, geschiedenis en actualiteit van de norbertijnen,...

4. Het geloof vieren – Liturgie

Eucharistie op zondag in onze drie kerken

In de liturgie vieren we de verbondenheid met de bijbelse God die met mensen begaan is en die dat op het hoogtepunt van de tijd getoond heeft in zijn zoon Jezus Christus.

Elke zondag (en zaterdagavond als de vooravond van de zondag) herdenken wij het lijden, de dood en de verrijzenis van Christus en luisteren we naar Gods Woord.

Zoals bisschop de Korte in zijn beleidsplan schrijft: "Bij het vieren van de zondag staat de eucharistie centraal. Tijdens de eucharistie wordt de levende Christus in woord en sacrament aanwezig gesteld en vieren we Gods verzoenende liefde in Christus"¹⁰.

Op zaterdagavond vieren we eucharistie in Haarsteeg; op zondagmorgen in Nieuwkuijk en Vlijmen. Op de eerste zaterdag van de maand vieren we de eucharistie in het kapel van het St. Janshof.

Door deelname aan de eucharistie wordt de hoop in ons gevoed om de navolging van Christus concreet te maken door onze presentie bij de mensen en door diaconie.

Aansluitend aan de viering wordt er met vaste regelmaat mogelijkheid geboden om elkaar te ontmoeten onder het genot van een kop koffie/thee. Dit gebeurt één keer per maand per kerklocatie. In Vlijmen gaat het om de eerste zondag, in Nieuwkuijk om de derde zondag van de maand. In Haarsteeg betreft het de laatste zaterdag van de maand.

Gezinsviering

Eén keer per maand is er op zondag een gezinsviering in de St. Jan Geboortekerk te Vlijmen. Alle kinderen zijn van harte welkom; m.n. de aanstaande communicanten en vormelingen worden samen met hun ouders aangespoord om deel te nemen en zo de verschillende facetten van het kerkelijk jaar van nabij te leren proeven.

Voor de allerkleinsten wordt voorzien in een woorddienst tijdens de welke op beeldende en creatieve wijze een bijbels thema wordt bespeeld.

Koren tijdens de eucharistie

Onze Augustinusparochie beschikt over een aantal koren.

Twee koren opereren parochiebreed en zingen dus in de drie kerken: Amazing en het Augustinus Vocaal Ensemble (AVE). Beide zingen zo'n tien keer per jaar (1 maal per maand; te weten dat juli en augustus gelden als vakantiemaanden).

In Nieuwkuijk zingt het Augustinuskoor (fusie van de vroegere koren van Nieuwkuijk en Vliedberg) zowat elke zondag; behalve de eerste zondag van de maand.

¹⁰ "Samen bouwen in vertrouwen", beleidsplan voor het bisdom 's Hertogenbosch, oktober 2016, blz 8

In Haarsteeg ziet het herenkoor zich als het officiële kerkkoor dat meerdere keren per maand de H. Mis opluistert (meestal twee keer per maand). Ook bij hoogtijdagen en kerkelijke feesten is het herenkoor het aangewezen koor; meestal versterkt door het zangduo M&M (Mirjam en Margo). Daarnaast zingt in Haarsteeg ook het seniorenkoor. Volkszang wordt met regelmaat waargenomen door M&M. In de St. Jan Geboortekerk te Vlijmen zingt het gemengd kerkkoor twee maal per maand. Daarnaast luistert het Gregoriaans koor één H. Mis per maand op. Zondagen waar geen koor staat ingepland, worden ondervangen door volkszang.

In april 2018 kwamen voor de eerste keer alle koren van de Augustinusparochie via vertegenwoordiging samen. Na een uitvoerige kennismaking, werden de vreugde- en pijnpunten gedeeld. Ook al zijn sommige koren al de vrucht van een samengaan, de noodzaak om elkaar te versterken wordt gaandeweg beter scherper ingezien. Gezien de vergrijzing van de koorleden, is het van belang dit verder te motiveren.

Tevens moet worden nagedacht over een alternatief wanneer een koor niet meer bij machte is de viering op te luisteren. De functie van een geschoolde cantor is dan een mogelijke optie. Door deze laatste zou de samenzang een impuls kunnen krijgen.

Vliedberg: liturgische presentie zonder kerkgebouw

Door gestage terugloop van mensen en middelen en door de noodzaak tot sanering is in maart 2015 het kerkgebouw van de Vliedberg aan de eredienst onttrokken. In de maanden daarna vond de sloop van het gebouw plaats. De toren is bewaard en na afronding van de bouw van het appartementencomplex zal het Mariabeeld dat jaren in de kerk heeft gestaan opnieuw een plaats vinden in de toren die als een soort Mariakapel zal worden ingericht. De opzet is dat mensen daar terecht kunnen voor een moment van bezinning/gebed en het opsteken van een kaarsje. Daarnaast vindt er op aanvraag van mensen ter plekke sinds 2016 elke maand een eucharistie plaats; en wel op de eerste donderdag van de maand. Deze viering wordt ervaren als een dierbaar moment van ontmoeting; ook onder 'oud-parochianen'. Het koffie-moment na de viering vindt alom waardering.

Dopen

Elke zondag wordt de mogelijkheid geboden dat kinderen in één van onze kerken door het doopsel ingelijfd worden in de Christusgemeenschap. Op de eerste en derde zondag van de maand wordt er gedoopt in de Vlijmense kerk, op de tweede en vierde zondag van de maand wordt er respectievelijk gedoopt in de kerken van Nieuwkuijk en Haarsteeg. De doopviering vindt in principe plaats om 13.00 uur. Indien een tweede doop gepland is, gaat deze door om 14.00 uur. Voorafgaand aan de doopviering vindt er een voorbereiding plaats. Deze geschiedt gezamenlijk in Vlijmen op de 2de donderdagavond van de maand. Tijdens deze bijeenkomst wordt aan de hand van de doopliturgie de betekenis van het doopsel toegelicht. Door stil te staan bij de verschillende symbolen die aan bod komen tijdens de doopliturgie worden de basale hoofdlijnen van ons bijbels godsgeloof toegelicht in

de hoop dat dit niet enkel verfrissend werkt voor de ouders maar tevens een aansporing vormt om zich in het christelijk geloof te verdiepen. Immers, door het doopsel engageren ze zich om hun kind binnen de krachtlijnen van ons geloof te laten opgroeien.

Naast de klassieke doopviering, bestaat de mogelijkheid om een eigen doopliturgie samen te stellen. De parochie doet hiertoe een aanbod. Van zodra het boekje klaar is, dient het te worden toegezonden naar het parochiesecretariaat. De doopheer (pastoor/diaken) neemt het dan door; geeft er zijn akkoord aan of neemt contact op met de ouders.

Huwelijken / uitvaarten / jubilea

Bij een **huwelijk** wordt lang niet meer vanzelfsprekend gekozen voor een eucharistieviering. Ook al wordt de keuze gelaten aan het bruidspaar en blijft een eucharistie mogelijk, de ervaring leert dat een woord- en gebedsviering vaak meer aansluit bij de wensen maar ook bij de kerkelijke gelaagdheid van de mensen die willen trouwen en die vaak niet meer zo vertrouwd zijn met de klassieke kerkelijke liturgie.

Zelden wordt nog een beroep gedaan op een kerkkoor. Meestal wordt gekozen voor muziek, ten gehore gebracht door een zanger/zangeres die instrumentaal begeleid wordt of voor CD-muziek.

Via enkele voorbereidende gesprekken en het parochiële aanbod aan teksten/gebeden/lezingen wordt in overleg met de pastoor/diaken nagestreefd er een zinvolle viering van te maken.

Bij **uitvaarten** wordt meestal wel gekozen voor een eucharistieviering. Vanuit theologisch oogpunt is dit ook heel zinvol. Immers, in de eucharistie vieren we Christus die gestorven is maar door God opgewekt ten leven. We herdenken dit gebeuren als een hoopvol perspectief en geloven dat de overledene mag delen in dat verrijzenismysterie. Eucharistie vieren bij een uitvaart is dan ook een teken van geloof en hoop.

Tevens ervaren we dat ook hier de kerkelijke gelaagdheid van families/betrokkenen van die aard is dat de keuze voor een woord- en gebedsviering vaak meer aangewezen is. Deze laatste optie kan heel zinvol en biedt vaak in liturgisch opzicht meer mogelijkheden dan eerder genoemde.

In alle gevallen zal de pastoor recht doen aan de wensen van de familie/overledene maar tevens zal hij de trouw aan het kerkelijk-liturgisch kader waarborgen. Hierbij zal gestreefd worden naar een gezond evenwicht waarbij zowel recht wordt gedaan aan de persoon van de overledene als aan het perspectief van waaruit men afscheid neemt. Het geloof in verrijzenis en eeuwig leven is hierbij leidraad maar tevens zal aandacht worden gegeven aan het weifelende en tastende karakter waarbinnen dit vandaag wordt beaamd. Eén en ander vraagt om aandacht, luisterbereidheid en maatwerk waarbij het vaak aankomt op de vereiste pastorale fijngevoeligheid.

In tegenstelling tot huwelijksvieringen wordt hier wel vaak een beroep gedaan op het kerkkoor. Voor uitvaarten is er ondertussen ook een overkoepelend rouwkoor, gevormd door koorleden uit Vlijmen, Haarsteeg, Nieuwkuijk. Indien keuze voor cd-muziek door de familie op prijs wordt gesteld, zal de pastoor die wens niet veronachtzamen en samen met de familie kijken hoe muziek/tekst/gebed evenwichtig op elkaar kunnen worden afgestemd. Hetzelfde geldt als er wordt geöpteerd voor een zanger/zangers/zanggroep.

Bij **jubileea** (huwelijksjubileum) wordt in tegenstelling tot 10/15 jaar geleden nog zelden gekozen voor een aparte eucharistie waarbij het heugelijke feit van 25-, 40-, 50-, 60-jaar samenzijn wordt gevierd met koor en voor deze gelegenheid samengesteld liturgieboekje. Deze keuze blijft uiteraard als een aan te prijzen optie overeind en wordt door de parochie zeker ook ondersteund, gestimuleerd en mee mogelijk gemaakt. Toch zien ze dat huwelijksjubilea steeds meer in de vorm van een misintentie fungeren binnen de zondagse eucharistieviering. Indien gewenst door het jubilerend bruidspaar, geeft de pastoor hier in verschillende momenten tijdens de viering aandacht aan (welkomswoord/voorbede/ eucharistisch gebed/ felicitatie vóór de zegen)

Andere liturgische momenten

Elke zaterdagmorgen bidden een aantal mensen het rozenhoedje en houden zo de verering van de Moeder Gods hoog. Drie maal per jaar vindt er een Taizé-viering plaats. Dit gebeurt in samenwerking met onze broeders en zusters uit de Reformatie. De protestantse gemeente Vlijmen staat mee in voor de organisatie.

5. Het geloof doen – Diaconie

Wanneer christenen hun geloof hebben leren kennen via de catechese, wanneer ze het hebben verinnerlijkt door gebed en liturgie, zullen ze het nu ook gaan veruiterlijken via daden van dienstbetoon aan mensen. Precies dit is het terrein van de diaconie. Door deze diaconale taak die m.n. uitgaat naar eenzamen, bejaarden, armen...is de Kerk aanwezig in de wereld.

Door de diaconie maakt de parochie de maatschappelijke relevantie van geloof concreet. Zoals Paus Franciscus zei: *“De Kerk is het huis waarvan de deuren open staan; niet alleen opdat elkeen er onthaal zou vinden en er liefde en hoop kan inademen maar ook opdat wij naar buiten zouden gaan om die liefde en hoop uit te dragen. De H. Geest vuurt ons aan om onze omheining te verlaten en Hij leidt ons naar de periferieën van de mensheid.”*

In zijn beleidsplan maakt bisschop de Korte duidelijk dat een diaconale parochie een teken is van een geloofsgemeenschap die overtuigend en krachtdadig overkomt. Immers, "mooie geloofswaarden zijn goed maar mooie geloofsdaden zijn beter."¹¹

Kortom: we dienen als christenen aanwezig te zijn in de wereld en we horen de evangelische inspiratie zichtbaar en tastbaar te maken in caritas en solidariteit. Op die wijze kan onze plaatselijke kerk ook een geloofwaardige deelnemer zijn temidden van het maatschappelijk bestel.

In de diaconie gaat het om dienstbaarheid. Vanuit ons gelovige overtuiging dat God zich door Jezus identificeert met de kleinsten en de geringsten, worden we opgeroepen om in de ogen van de lijdende mens het gelaat van God te ontdekken. Precies dat is de kern van de barmhartigheid, van de "misericordia", hetgeen betekent dat we een hart (cor) hebben voor de armen (miseri).

De missionaire kracht van de diaconie mogen we niet onderschatten. De groei van de vroege Kerk was grotendeels te danken aan de naastenliefde die de christenen beoefenden. Een parochie die inzet op diaconie kan wervend zijn voor nieuwe mensen en verborgen talenten bij gelovigen aanspreken. De diaconie kent vele gezichten. In onze parochie H. Augustinus hebben we in dit verband dan ook enkele duidelijke keuzes gemaakt.

Diaconie in de praktijk

- Als geloofsgemeenschap voelen we ons samen verantwoordelijk voor het welzijn van de medemensen.
- Deze verantwoordelijkheid geldt vooral voor de kwetsbare mens, in onze eigen omgeving, dichtbij en ook veraf.

¹¹ "Samen bouwen in vertrouwen", beleidsplan voor het bisdom 's Hertogenbosch, oktober 2016, blz 10

- Onze betrokkenheid ontstaat vanuit de liefde van God die ons laat zien dat je je naasten lief moet hebben. Anders gezegd: Barmhartig zijn is je ontfermen over medemensen en deze in woord en daad ondersteuning bieden als ze daar behoefte aan hebben.
- Hulp schenken aan mensen in nood zorgt voor een verbondenheid tussen de gever en de ontvanger. Dat verrijkt ook het leven van de gever.
- We willen leren om de noodsignalen op te vangen. Luisteren naar, discreet handelen en niet oordelen zijn vaardigheden die we in onze aanpak moeten toepassen.
- Het gaat niet alleen om woorden, maar ook om daden. Daarom is het goed om vanuit een diaconaal plan te werken.
- Voorwaarde plan: zichtbaar, haalbaar, toetsbaar met een eigen identiteit en uitstraling.
- We willen vanuit onze geloofsgemeenschap het verschil maken.

De diaconale taak van onze Augustinusparochie ligt in eigen omgeving maar heeft ook een wereldwijde dimensie. Het gaat dus om de mens dichtbij maar ook veraf.

Diaconie over de grenzen

Wanneer we spreken over aandacht voor de mens veraf, proberen we dit als parochie concreet te maken door

- Plaatselijke MOV-groep. MOV staat voor Missie, Ontwikkeling, Vrede. In onze MOV-groep wordt gewerkt aan de bewustwording van de situatie van mensen in ontwikkelingslanden met als bedoeling deze een beter leven te gunnen. De activiteit van de MOV-groepen richt zich met name op de vastenactie die elk jaar tijdens de veertigdagentijd gehouden worden. Elk jaar wordt er een project gekozen. De laatste jaren is onze aandacht m.n. gevestigd op locale projecten; dit wil zeggen, op projecten die ooit zijn opgezet door mensen in onze eigen omgeving; mensen die door hun inzet in Kenia, Malawi, Indië,...de leefomstandigheden van mensen proberen te verbeteren. Door hier als vastenactie op in te haken, wordt de kans op een enthousiaste respons aanzienlijk groter dan dat we ons aansluiten bij een landelijk project. Aangezien voor een lokaal project goedkeuring door de bisschoppelijke vastenactie vereist wordt, lukt het niet altijd om hier mee in zee te gaan. Via informatiemateriaal (folders, parochieblad, plaatselijke media) worden de mensen op de hoogte gebracht van het project en van de specifieke inzet dat dit project beoogt. Tijdens de veertigdagentijd wordt tijdens één week-end in alle kerken de aandacht voor de vastenactie verweven met de verkondiging; hetgeen uitmondt in een oproep om de collecte, bestemd voor dat goede doel, royaal te ondersteunen. Ook wordt er elk jaar een sponsortocht georganiseerd voor het doel van de vastenactie. Vrijwilligers maken dit mogelijk en zorgen op die wijze voor

een dag waarin inzet voor diaconie en aansporing tot een gemeenschappelijke en genoeglijke activiteit samen gaan.

- Studiefonds Fr. Jesudoss: als afscheidscadeau in zijn hoedanigheid van pastoor van de parochie St. Jan Geboorte te Vlijmen in 2011 ontving pastoor Jesudoss het studiefonds. Fr. Jesudoss zet zich in om arme kinderen in Zuid-India kansen te bieden om te studeren en zich te ontwikkelen. Omdat het belangrijk is dat het studiefonds gevuld blijft, wordt de jaarlijkse opbrengst van de collecte op St. Jansdag voor dat doel besteed. Via "De Ontmoeting" worden de parochianen op de hoogte gehouden hoe de gelden worden besteed.
- Project Malawi van Henri van Delft *Africa at heart*. Met de stimulans van het *Africa choir* worden parochianen enthousiast gemaakt om jaarlijks bij te dragen aan een gekozen project van Henri zoals landbouw met irrigatiesystemen en educatiemogelijkheden.

Diaconie dichtbij

- Er wordt aandacht geschonken aan zieken en nabestaanden. Pastoor bezoekt zieken in het ziekenhuis en ondersteunt nabestaanden met verlies van een familielid.
- VOB betekent vrijwilligers op bezoek. mensen die een dagje ouder worden, niet meer zo mobiel zijn en dus niet zo gemakkelijk ter kerke kunnen, mensen die zich wat alleen voelen en om een praatje verlegen zitten, kunnen met vaste regelmaat een bezoekje krijgen van één van onze vrijwilligers. In maart 2017 zag "VOB" - vrijwilligers op bezoek- het levenslicht. Een aantal enthousiaste parochianen gaan met regelmaat mensen bezoeken die hier prijs op stellen. Zij vertegenwoordigen onze parochie en maken zo vooral duidelijk dat de betreffende parochianen er nog helemaal bij horen, ook al worden ze een dagje ouder. Een viertal keer per jaar komt "VOB" samen; niet alleen om met respect voor de privacy van personen- met elkaar van gedachten te wisselen maar ook via een bepaald onderwerp/spreker toegerust te worden.
- We ondersteunen De Andere tafel door een jaarlijks gift te schenken. De andere Tafel is een maandelijks maaltijd voor eenzame parochianen.
- Voedselbank: als de vastenactie onze concrete aandacht vraagt voor mensen ver weg, dan proberen we in de adventstijd via een inzamelingsactie voor de plaatselijke voedselbank gezinnen in onze eigen regio te ondersteunen. Op de derde zondag in de adventsperiode worden parochianen uitgenodigd om m.n. houdbare levensmiddelen zoals rijst, broodbeleg, koffie, thee, wasmiddelen, groeten in blik,....mee naar de kerk te nemen. Voor de aanvang van de kerkdiensten staan vrijwilligers van de voedselbank klaar om in het kerkportaal de giften in ontvangst te nemen.
- Met hulp van onze partner de Vincentiusvereniging St. Jan Geboorte Vlijmen, werkgebied Heusden kunnen we mensen uit Vlijmen, die leven van een bestaansminimum acuut financieel ondersteunen. Ook biedt de

Vincentiusvereniging vakantieprojecten aan voor gezinnen, die geholpen zijn met een ontspannen week om hun moeizaam leven even te parkeren. Tenslotte worden er jaarlijks projecten ondersteund voor bijvoorbeeld vluchtelingen, mensen met beperking of ziekte en ouderen.

6. Nabeschouwing: verdieping en verbinding

In wat voorafgaat hebben we een aantal lijnen uitgezet. Het is een hele uitdaging om de zending van de Kerk vandaag als parochie waar te maken. Zoals we in het begin hebben aangestipt, kunnen en mogen we niet blind zijn voor een aantal maatschappelijke ontwikkelingen waar we concreet mee te maken hebben: een toegenomen christelijk analfabetisme, een sterk accent op de individuele zelfexpressie, de tendens om geloof en religie weg te duwen naar de privé-sfeer,... Toch zijn en blijven er ook bemoedigende ervaringen: de verwachting van mensen die op belangrijke momenten in hun leven op de Kerk een beroep doen, het groeiend aantal mensen op zoek naar zin,....

Daarnaast willen we niet blind zijn voor de begane fouten in het verleden die mensen hebben gekwetst en die de geloofwaardigheid van de Kerk ernstige schade toebrachten. We zijn ons ook bewust van de kerkcrisis die zich niet alleen uit in minder mensen en middelen maar waaronder een diepere crisis schuilgaat: de twijfel omtrent God en zijn betrokkenheid op deze wereld.

Hoe we ook terugkijken op de periode die achter ons ligt, de tijd van navelstaren is voorbij. Dat mensen gehecht zijn aan hun kerkgebouw, is vanzelfsprekend. Echter, je blindstaren op je eigen kerk als centrum van geloofsbeleving, is niet toekomstgericht. Vraag is: wat is onze rol als bestuur in deze? Waar gaan we voor?

Houden we zoveel mogelijk in stand of moeten we ons richten op een levend, katholiek centrum voor alle mensen van goede wil die op een laagdrempelige wijze toegang hebben tot de H. Eucharistie en de overige sacramenten?

Inzetten op het "clubgevoel" van alleen Haarsteeg, Nieuwkuijk, Vlijmen is – hoezeer we die onderlinge beweging stimuleren – even onvoldoende als onrealistisch. Is een bredere opzet niet noodzakelijk om het katholieke leven in onze regio te kunnen blijven garanderen?

Bovendien: Jezus Christus navolgen is in beweging komen, uit de eigen comfortzone stappen en anderen ontmoeten in gebed, de viering van de sacramenten en zo dienstbaar zijn aan de samenleving.

Twee woorden lijken me in dit verband van belang: verdiepen en verbinden!

- verdiepen: in een tijd van geloofsvervaging, is verdieping een noodzaak. Wat stelt ons geloof precies voor? Hoe geven we er woorden aan? De "sprakeloosheid op gebied van geloof" doorbreken, het komt ook met regelmaat terug binnen het beleid van bisschop de Korte. Hij doelt dan m.n. ook op de relationele dimensie van het geloof; de vriendschap met de God van het verbond die zich in Jezus tenvolle heeft laten kennen. Dit kan helpen om te verwoorden wat ons als gelovigen ten diepste beweegt. Dat is immers een uitdaging: zijn we in staat om te antwoorden op de vraag wat wij geloven en wie God is? Zijn we voldoende vertrouwd met de God van de Bijbel die ons aanspreekt en een wederwoord verlangt?

Aangezien de belangstelling voor geloofsverdieping vaak niet zo groot is, lijkt een samenwerking met de Protestantse gemeente Vlijmen aan te bevelen. Ook al kunnen we niet in de volle breedte vieren, samen het Woord lezen, er rond bidden en vanuit deze inspiratie dienend in de wereld staan, is een gemeenschappelijke uitdaging!

- Naast verdieping is verbinding een tweede woord dat essentieel is. Pastoraal team en kerkbestuur dienen verbindend te werken. Daarbij gaat het om verbinding tussen mensen over oude parochiegrenzen heen maar evenzeer om verbinding in de zin van waardering voor alles wat mensen doen en bijdragen aan het kerk-zijn. Een stimulerend vrijwilligersbeleid zoals dat m.n. de laatste jaren gestalte kreeg, vormt hierbij een onmisbare schakel. Gesprekken met werkgroepen versterkten de band tussen bestuur en vrijwilligers. Pas vanuit die geest kunnen parochianen op hun manier ook verbindend werken. Geen kritiek en afbraak maar positiviteit en opbouw stralen iets uit dat mensen niet onberoerd laat.

Tot slot: plannen maken en aan de slag gaan is noodzakelijk. Even noodzakelijk is het om te beseffen dat we er niet alleen voor staan. We hebben elkaar en als gelovige mensen vertrouwen we op Hem die ons nooit alleen laat.

Hij vraagt van ons niet om het onmogelijke te doen. Onze vijf broden en twee vissen zijn Hem voldoende. Hij werkt immers niet met helden maar met mensen. Hij wil het doen met wat mensen in al hun eenvoud aanbieden, hoe klein en kwetsbaar dat ook is.